

En lang sommer langs Europas vestkyst

Fra København til Bretagne

Rigtig mange sejlere drømmer om at kappe fortøjningerne og tage på den store tur; til mere eksotiske mål uden at være begrænset af de rammer, ferieloven lægger på de fleste af os.

TEKST STEN ENGELSTOFT & FOTO STEN ENGELSTOFT & NORTHSHORE

Øverst:
Indsejlingen til Rye på den engelske sydkyst. I sådan et vejr er man glad for de elektroniske hjælpemidler: kortplotter og radar.

Øverst lille billede:
Der er koldt i Nordsøen først i maj. En af vores venner bemærkede til dette billede, at med den påklædning kunne han godt forstå at vi sejlede. For der var da ingen luftfartsselskaber, der ville have os med.

Nederst til venstre:
Dover og tågen der ligger truende tæt ved vandoverfladen.

For mange er det Middelhavet der trækker, med solen og blidere sejlsforhold end dem vi er vant fra det kolde nord. Og når man så endelig kommer af sted, skal det gå stærkt. Det gælder om at komme til Fallmouth i England og videre over Biscayen til La Coruna i Nordspanien og herfra hurtigst muligt videre langs Portugals kyst, til man når Lagos på hjørnet af Europa. Her kan man så dreje til bagbord mod Gibraltar og nå det forjættede vand. Eller også kan masten lægges ned, og man sejler gennem de europæiske vandveje og sluser til Rhone flodens udmunding i Marseille. Og det kan som sagt normalt ikke gå hurtigt nok at komme derved.

Denne artikels forfatter valgte imidlertid en anden måde; for det er faktisk muligt at sejle fra Danmark til Spanien som "kysthoppere" på bare én sommersæson. Og dette med så korte hop, at det kan gøres inden for rammen af sikre vejrmeldinger, bare man har tid nok. På vores tur til Galicien i Nordspanien i 2010 var det længste enkelt-stræk vi sejlede faktisk turen fra København til Kiel-Holtenau (175 sømil) og det

næst-længste fra Royan til Bayonne i Frankrig (132 sømil). Begge er strækninger, der er inden for, hvad man normalt kan klare på under 1½ døgn's sejlads.

Til England og Kanaløerne

Afgang blev umiddelbart efter konens afskedsreception på arbejdet. Båden har allerede ligget klar og rusket i fortøjningerne i flere dage. Alt er klart. Det er en tidlig aften sidst i april. Som sagt er der bare 175 sømil fra København til indsejlingen i Kielerkanalen, og med god hjælp af motoren klares det på lige under 27 timer. Derfra og videre til slusen ved Brunsbüttel, som er yderligere en dags sejlads for motor. Det er her det store eventyr rigtigt begynder, for nu kommer vi i tidevandsfarvand. Det kan være en ganske chokerende overraskelse, første gang man møder Elbens udgående tidevand, der let løber med 3 knob. Med de fremherskende nordvestlige vinde, skal der ikke meget til, før det med medstrøm giver en næsten umulig strømsø at sejle ud i; og modstrøm er heller ikke fristende. For os blev det derfor til adskillige dage i Brunsbüttel.

Er man imidlertid først på Helgoland, er man ude i åbent hav. Det er en fantastisk ø både i og udenfor sæsonen, ikke alene pga. det toldfrie salg, men bestemt

også fordi man her kan komme helt tæt på et rigtigt fuglefjeld. Men i maj måned er her tomt, og man kan ligge langskibs uden at ligge i lag. Det havde vi ikke prøvet før.

Fra Helgoland videre mod Lauwersoog i Holland. Det er et stræk på 105 sømil, men med tidlig (meget tidlig) afgang kan det på denne årstid med lange lyse dage, klares i et hug. På strækket til Holland er der ikke mange steder, som er sikre at gå ind til under alle forhold. Stærke vestlige vinde og en nordsøkyst er ikke en god kombination, så vi skulle holde godt øje med vejrmeldingerne, og måtte sidst på dagen da vinden forsvandt, bruge maskinen for at nå frem i det sene tussmørke. Vel inde bag slusen kunne vi så se frem til nogle fredelige dages transportsejlads af den såkaldte "stående mast rute" til Amsterdam og Ijmuiden.

Vi har ikke travlt; men på den anden side er disse farvande kendte for os, og vi har en 70 års fødselsdags at fejre i England midt i juni. Fra Ijmuiden videre sydpå med lange stræk til Ostende i Belgien og Dunkerque i Frankrig, inden vi så er vel fremme i Dover. At ligge sikkert fortøjet under de hvide kridtklinter er trygt, og man føler, at et etapemål er nået.

Efter en vel overstået fødselsdag, hvor vi virkelig fik

Øverst til venstre: Besøg i England er uvægerligt synonymt med besøg på en eller flere af deres mange gamle Pub'er. Her er vi i Poole.

Nederst til venstre: Et af victoriatidens forter ved indsejlingen til The Solent. De går under navnet Palmerstons Follies (Palmerston engelsk premierminister mellem 1855 og 65).

Øverst i midten: Præmieuddeling (vi var ikke så lidt stolte over at vinde 1. sejlads og blive nr. 2 overalt).

Øverst til højre: Trolldand i en mærkerunding under 1. sejlads ved Southerly stævnet.

Nederst til højre: Admiralty pier, der delvist beskytter havnen i Braye på Alderney. Men der er helt åbent mod nord.

British Rails urimelige priser at føle (sig ikke, det er dyrt at køre med tog i Danmark), kan turen så fortsætte. Vi har i mange år drømt om at kunne deltage i det årlige træf som værftet, der har bygget vores båd, arrangerer. I år foregår det i det berømte The Solent, der om noget er sejlsportens vugge. Det blev til nogle herlige dage med venskabelig kapsejlads og socialt samvær. Dette sidste foregik dog noget anderledes end på en dansk sejlklubs pinsetur. På mange måder en slags antropologisk studie af en fremmed stamme og dens omgangsformer. For i England holder man som sejler på formerne og klæder sig pænt på til middag. Til afslutningsmiddagen med præmieoverrækkelse var der f.eks. slipsetvang. Jeg tror det er den eneste gang vores gode ven Buller, der var kommet over som kapsejladtsbesætning, har haft et slips på, som jeg i øvrigt måtte stille mig til rådighed for at binde.

Efter en festlig uge var det så tid til at komme videre sydpå. Fra den vidunderlige naturhavn Newton Creek er der 71 sømil til Alderney, den nordligste af de såkaldte Kanaløer (eller Illes Normandes). Det er en gruppe selvstyrende (og skatteundragelses-) øer, som formelt hører til under Storbritanien. Kanaløerne, der også omfatter Guernsey, Jersey, Herm og Shark, er den

sidste del af de middelalderlige engelske besiddelser i Nordfrankrig, og det sprog man taler her, er et stadig mærkeligt mismask mellem engelsk og fransk. Alderny har en stor, men temmelig åben naturhavn, der i 1800 tallet blev beskyttet med en enorm dækmole: "The Victoria Pier". Stedet kunne så bruges som tilflugtshavn for den engelske flåde. Kanaløerne er også specielle fordi de var den eneste del af Storbritannien, der blev besat af tyskerne under 2. verdenskrig. Et spændende besøg som desværre måtte forkortes, fordi vejrmeldingerne lovede kraftige nordlige vinde. Og så skal man ikke ligge i Braye på Alderny, og vi måtte forlægge residensen videre sydpå til Guernsey og senere videre til St. Malo i Frankrig. Dette sidste stræk er en tur, hvor vi passerede de berygtede "Minkies", et revfyldt område som nogle vil huske fra Hammond Innes berømte bog "Kampen om Mary Deare", filmatiseret med Gary Cooper og Charlton Heston i hovedrollerne.

Til Bretagne

Med ankomsten til St. Malo er vi i Bretagne, et af de mest spændende og udfordrende sejladsområder vi nogen sinde har besøgt. Her er tidevand på op til 12 meter, hvilket giver helt nye udfordringer. Men det har også gjort det muligt med at producere alternativ energi på en for os danskere helt ukendt måde. Floden La Rance er blevet afspærret med en dæmning, og kan derfor producere elektricitet, når tidevandet løber frem og tilbage gennem indbyggede turbiner. Man kan så holde på højvandet, og i et vist omfang regulere produktionen af strøm til de tidspunkter, hvor behovet er størst. Det er en underlig oplevelse at sejle ind gennem slusen og få udleveret en ny tidevandstabel, der ikke er afhængig af astronomiske forhold, men derimod af omegnens strømforbrug fordelt på døgnetts forskellige timer. Sejler man 15 sømil op ad La Rance, hvor der øvrigt er mange gode ankringsmuligheder, når man op til Dinan, en helt vidunderlig perle af en fransk by. Her kan man evt. ligge over i total beskyttelse, også selv om det skulle kule op ude i Den engelske Kanal. Og det gjorde vi så.

Fra St. Malo videre vestover, hvor der er utallige besøgsverdige steder. Vi var specielt betagede af Ile de Brehat og Ile de Baz. Det er begge to øer lidt nord for Bretagnes kyst, som har velbeskyttede ankerpladser. Her kommer man ind ved højvande, ankrer op, ror i land med gummibåden, for så - når man kommer tilbage fra en god lang gåtur - at opdage, at nu er vandet væk. Gummibåden skal slæbes gennem mudderet tilbage til skibet, der nu står helt tørt. Men en bonus er det selvfølgelig, at man kan let inspicere om ankeret ligger godt.

Også L'Aberwrach, en dyb fjord yderst ude mod vest på Bretagnes nordside, var en oplevelse. Her tilbragte vi adskillige dage med cykelture i baglandet, mens vi ventede på passende vejrforhold til den videre tur.

Og som altid møder man fantastiske mennesker. F.eks fiskerne i St.Souliac der forærede os to kæmpe edderkoppekraaber. Eller erindringen om de sidste dage af juni, hvor vi lå et par dage i Treguier: Det var midsommer og de indledende kampe i fodbold VM 2010 var ved at ebbe ud; men Danmark havde stadig inden den sidste gruppekamp, en chance for at gå videre. Frankrig derimod, var allerede ude af billedet efter de to første kampe. Vi ville gerne finde et passende sted at se denne kamp, hvilket jeg havde nævnt for ejeren af den fiskerestaurant vi bestilte bord til om aftenen. Da vi meget senere havde spist vores kæmpe fad med diverse østers, muslinger og skaldyr og gjorde os klar

Øverst: Udtørrer i La Cordiere på Ile de Brehat.

Til højre: Lige hjemvendt fra cykeltur på Ile de Baz.

Til venstre: Indsejlingen til Paimpol ved lavvande. Havnen ligger som et badekar og man skal have check på tidevandet for at komme ind eller ud.

til at gå, blev vi så spurgt om vi så havde fundet et sted at se fodbold, for ellers kunne vi da komme med ejeren hjem og se den hos ham. Jeg kunne godt blive i tvivl om, hvor mange danskere, der bare ville invitere vildt fremmede mennesker med hjem for at se fodbold. Og servere god vin til oven i købet. Nej vel? At vi tabte kampen gjorde ikke oplevelsen mindre, det var faktisk helt uden betydning efter en sådan demonstration af ubetinget gæstfrihed.

Følg med i den videre færd til Nordspanien i næste del: Fra Bretagne til Galicien

troidand.dk